

Novák Valentin

Szigligeti képek

I.

És körbejárják, mint jó gazda a földjét.
Égre ütnek határcöveket –
ez a mi hegyünk;
e bazalt koporsó,
e szőlővel oltott vulkánkövület...
Nincs eszük,
pusztán madarak.
Nobel-díj egyikből se néz ki,
a Jura üzen általuk.
És e madárhorda,
ha ember ki nem végzi,
az éssen túlhalad.
Ki tudja, hány száz éve,
minden nyári, késő délután –
egy jelre
az égbe mennek,
s keringőznek, belső ütemekre,
Badacsony s Szigliget között

A földtörténeti sírhantot
övező varázskör.
Két seregély-sereg.
Főhad s rebellisek.
Utóbbiak: tán a szőlőt
másképp falók,
ifjú hercegek,
leszakadók.
Kötelesség:
az eget sáskamód elborít'ni...

NOVÁK VALENTIN (1969) író, költő. Budapesten él. Legújabb kötete: *A látszat szent* (novellák, e-könyv; Hunagrovax Kiadó, 2020).

Lent ember gányolta
madárijesztő, mennyt dörgő
puska riasztja
a védett, tollas begyeket.
Jelenlétük mém:
ott voltunk,
hol ember se volt;
ott leszünk
ember-vég után
még tucat évig,
míg tőke magától terem,
míg szőlő érik,
ott voltunk s vagyunk
Pannon- s *magyar tenger* időben,
míg felhőt formáz
tízezer testünk...
De ha kihal
alóluk az ember,
az egyszer volt felleg
esőként el-lehull,
mert hozzánk kényelmesedtek.
Test-idő.
Most ez a lényeg.
A gyomrok tájain
délre harangoznak.
S bár már emberül megosztva
száll kisebb s nagyobb madárhorda
(főhad s rebellisek),
még van esélyük egyben maradni,
hisz mind oktan...

II.

Balatonban a „látott hal”
(a kritikus tömeg,
ami már partra tetszik –
hullám alatti
árnyékküzdelem)
csobbantja útját.
Rá halász uszítható.
Oszi bácsi keszeget pucol
a szigligeti végtelenben...

A keszeglét semmisége
ég-föld-vizen
áthat, s a Látha-tóba csap
sós-paprikás, szétégett
úszójával.
Ropogósra sült halcsont –
persze nem nekünk,
tényezők hisz nem vagyunk,
csak Léthe-kortyolók,
halszálka-mintás,
sikkos, nyárban-nagykabátok,
agyunk-fényező
krisztus-imitátorok,
atom atyjai,
mennyei rózsa fonnyasztók...
De áthat,
üzen az égi mintának
a víz alatti garda-raj,
mely, mint a fenti,
a délutánból támad
nyári Balaton-égen
tükörülő
Balaton-mélyben,
hol Egry-fényt sarlóz a fecske,
s keszegért sorolnak a sorsba vetettek...
Oszi bácsi süti
a halostyát.
A Balaton vize (jó)
– minden szín alatt –;
majd átlényegül az áldozathoz.

III.

Úszom...
Már ötödik éve itt.
Lebegő aknák s harcsák óvta vízben.
Ha hínárhoz érek, megborzaszadok,
ha halraj keresztesz, halálra váltan
(mellúszva halszálkás nagykabátban)
partnak fordulok.

Úszom...
Tán hatodik éve. Itt-
létem ős-metódus.
Elhagyva partzsivajt, a papírsima vízre
V-betűt írok, és éves nyugalmat
tölt belém a tó, ez az áldott pólus...

Úszom...
Már sokadik éve itt.
Távolban a Római út –
lélek-légiók trappolnak ott.
A Rózsakő, és egy-két tirannos árnya:
az úszás a gondolat melegágya...

Úszom itt örökké;
mélyből kélt
hajjelző körökké
szétfodrozódva.

Utódal:

És lelkem most testeveszeten
tó tükrén repül a kereszten
(utasszállító-csillogás
fényli szét
hullámverés rezgeti rég)
hisz a lentit a fentben szerettem...